ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyň: **a) obec Vejprnice**, se sídlem Mírová 17, Vejprnice, zastoupené JUDr. Tatianou Jiráskovou, advokátkou se sídlem Kamenická 1, Plzeň, a **b) obec Tlučná**, se sídlem Hlavní 25, Tlučná, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 12. 2016, čj. ÚOHS-R0176,0179/2016/VZ-49377/2016/322/KBe, o kasační stížnosti žalobkyně a) proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2017, čj. 31 Af 15/2017-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně a) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni b) **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Společnou žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně, obě zastoupené advokátkou JUDr. Tatianou Jiráskovou, domáhaly zrušení II. výroku v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým zamítl rozklad žalobkyň a potvrdil I., III. a IV. výrok rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 5. 2016, čj. ÚOHS-S0895/2014/VZ-22836/2016/543/JWe; popřípadě navrhovaly zrušit i rozhodnutí žalovaného v rozkladem napadených výrocích.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 27. 2. 2017, čj. 31 Af 15/2017-30, vyzval každou ze žalobkyň k zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč (celkem tedy k úhradě 6 000 Kč) za podání žaloby do 10 dnů od doručení tohoto usnesení a poučil je o následcích nezaplacení soudního poplatku.

[3] Ve stanovené lhůtě složila soudní poplatek na účet krajského soudu pouze žalobkyně b). Krajský soud proto v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) zastavil řízení ve vztahu k žalobkyni a) z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

II.

[4] Proti napadenému usnesení brojila žalobkyně a) (dále také jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž s poukazem na § 103 odst. 1 písm e) s. ř. s. namítala jeho nezákonnost. Navrhla napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka uvedla, že si je vědoma toho, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu netvoří v soudním řízení správním účastníci řízení, kteří učinili společný návrh podle § 33 odst. 8 s. ř. s., nerozlučné společenství účastníků řízení ve smyslu § 91 odst. 2 o. s. ř, a z toho důvodu je každý z nich sám poplatníkem ve vztahu ke svému návrhu. Má však s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 10. 6. 2010, sp. zn. II. ÚS 1198/10 za to, že uplatňují-li v posuzované věci spolu se žalobkyní b) v řízení před krajským soudem nárok svou povahou nedílný, měly by být k zaplacení soudního poplatku zavázány solidárně, a to navzdory tomu, že v rámci řízení před správním soudem nerozlučné společenství netvoří.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Spornou v právě projednávané věci je otázka, zda v řízení před krajským soudem byly obě žalobkyně povinny zaplatit soudní poplatek za podání žaloby společně a nerozdílně, a tedy zaplacením soudního poplatku žalobkyní b) byla zároveň splněna poplatková povinnost stěžovatelky, nebo zda naopak vznikla s podáním (byť společné) žaloby každé ze žalobkyň poplatková povinnost samostatně, a stěžovatelka tak byla povinna zaplatit soudní poplatek bez ohledu na splnění poplatkové povinnosti žalobkyní b).

[10] Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen “zákon o soudních poplatcích”), je ve věcech správního soudnictví poplatníkem soudního poplatku ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení.

[11] Z § 2 odst. 8 zákona o soudních poplatcích dále vyplývá, že vznikne-li povinnost zaplatit poplatek více poplatníkům, platí jej společně a nerozdílně. Uvedené ustanovení však není aplikovatelné pro řízení podle soudního řádu správního, což lze dovodit z jeho § 33 odst. 8. Ten stanoví, že *„podá-li více osob společný návrh, jedná v řízení každý sám za sebe a s účinky pro svou osobu*“. V řízeních před správními soudy tedy více žalobců tvoří vždy pouze samostatné společenství účastníků.

[12] K uvedené problematice se ve své judikatuře vyjádřil i Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, čj. 1 As 37/2005-154, nebo v rozsudku ze

dne 14. 5. 2014, čj. 7 As 56/2014-30. Zdůraznil v nich zejména specifičnost soudního řízení správního oproti občanskému soudnímu řízení, a to právě vzhledem k dikci § 33 odst. 8 s. ř. s. Uvedl, že vystupuje-li v řízení před správními soudy na straně žalující více žalobců, nikdy mezi nimi nevzniká nerozlučné společenství, ale pouze společenství samostatné. Každý ze žalobců jedná v řízení sám za sebe a hájí své vlastní subjektivní právo. Na jejich společnou žalobu je proto nutno hledět jako na více žalob, o nichž je toliko vedeno společné řízení (není-li žaloba některého ze žalobců vyloučena k samostatnému projednání). Každý z žalobců je v takovém případě sám poplatníkem ve vztahu ke své žalobě. Není přitom vůbec rozhodné, zda je více žalob obsaženo v jediné či více listinách. I v případě, že žaloba žalobců tvořících samostatné společenství účastníků je podána na jediné listině a každý ze žalobců tak uplatňuje tytéž námitky, sdílí každá žaloba samostatný osud. Ohledně každého z žalobců může řízení dopadnout různým způsobem. Ve vztahu k jednomu může soud žalobě vyhovět, zatímco ve vztahu k jinému ji může zamítnout, odmítnout nebo řízení zastavit.

[13] Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovatelce, která s ohledem na tvrzenou povahu nároku (tj. jeho nedílnost), jenž spolu s žalobkyní b) uplatňovala v řízení před krajským soudem, měla za to, že měla být krajským soudem k zaplacení soudního poplatku zavázána solidárně s žalobkyní b) a její poplatková povinnost tedy byla splněna zaplacením soudního poplatku právě touto žalobkyní.

[14] Všechny výše předestřené závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plně dopadají i na nyní posuzovanou věc. Z pravidla, že v řízení před správními soudy tvoří více žalobců vždy samostatné společenství účastníků, neexistují žádné zákonné výjimky a ani s přihlédnutím k povaze předmětu nyní projednávané věci není dán žádný důvod, proč by tomu zde mělo být jinak.

[15] Jako irelevantní Nejvyšší správní soud rovněž vyhodnotil stěžovatelčin poukaz na nález Ústavního soudu ze dne 10. 6. 2010, sp. zn. II. ÚS 1198/10. V něm se sice Ústavní soud rovněž zabýval problematikou povinnosti k zaplacení soudního poplatku v případě samostatného společenství účastníků v řízení, jehož předmětem byl solidární nárok, avšak jednalo se o věc řešenou v řízení před krajským soudem v režimu občanského soudního řádu. Jednalo se tedy o zcela odlišný procesní režim, než v jakém je projednávána před krajským soudem právě posuzovaná věc. Nutno na tomto místě zdůraznit, že občanský soudní řád úpravu shodnou či obdobou té, jež je součástí § 33 odst. 8 s. ř. s., neobsahuje.

[16] S ohledem na § 33 odst. 8 s. ř. s. je tedy aplikace § 2 odst. 8 zákona o soudních poplatcích v posuzované věci vyloučena, a každé ze žalobkyň proto podáním žaloby ke krajskému soudu vznikla na základě § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích samostatná poplatková povinnost. Krajský soud proto postupoval správně, pokud vyzval každou ze žalobkyň k zaplacení soudního poplatku za žalobu, a posléze zastavil řízení ve vztahu k žalobě stěžovatelky, která výzvě ve stanovené lhůtě nevyhověla.

IV.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni b), stejně jako žalovanému, jimž by jinak náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti příslušela, soud

náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jim podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu